

ATLANTIS

I

Tlumený zvuk ti zaklokotá v hrdle
napůl slovo napůl ptačí vzlyk
jako bys vábil a nikdo se ti neozýval
sám zváben názvukem jako když o vodní dlaň
kapka deště tleskne *tlan tlan*

Přišel osudný den a noc a rozbouřený oceán svinul
svět jak starou mapu... Kdykoli
pohlédneš na hodiny uvidíš tonoucí ruce
zápasit v děravém víru a kamkoli se ubíráš
na jistém místě ztrácíš cestu pod nohama
Oči se ještě zadívají pokud hloubku snesou
a duše nahýbá se nebezpečně přes zábradlí těla
až přepadne stržena smrtelnou závratí
Vlna ji zase navrátí kolíbavým pohybem
do mateřského klína a dítě v ústech oceán
začíná stejným žvatláním *tlan tlan*

Počáteční slabika ti zaklokotá v hrdle
jako bys vyzvylkával z vody narozený
cos kdysi spolykal... Do tmy se potápí
ze tmy se vynořuje nevykoupenny svět
opakuje svůj zánik i svůj křest
Atlantis Kréta Hellas Európa
začíná stejným žvatláním v ústech oceán
a končí němým polykáním *tlan tlan*

Rozhlížeje se za úsvitu po zmizelé cestě
objevíš v ptačím houfu značky věčných návratů
když v tobě procitne starý hledač druhé poloviny
Nejde o to porozumět smysl je navždy ztracen
jde o to být uchvácen a probudit mořeplavce
ani ne tak silou hlasu - ten přijde později
ale silou vidění jež předchází hromový výkřik
když už je po všem a roztrpští se v ozvěny
Zem zem

II

Jedna a táž vlna se pravidelně vrací
nikdo neví odkud kam a jaký smysl má
sčítat její hřebeny a hlásit výšku letopočtů
anebo obracet zpátky ztišené listy kronik
a rozylnit dávné vášně... Vzhlédněš-li na hodiny
uvidíš tonoucí ruce v záludném víru
a jsi stržen v zápas chtěje pomoci
sám nevíš komu... Vlna jedna a táž
která nás kolébala v roce čtrnáctém
houpala na svém hřbetě archu Noemovu
a již si nevzpomináš - byla někde zem?

Matky nás položily na poslední schod
kde končil dům a oknem pluly ryby
a měly naději měly nás jako loď
do které naskládaly jako do krabice
narychlo po sbírané kostky obrázkové stavebnice
a měly naději že složíme si růži dům a sad
až najdem pod nohama zem a sny si začnem vykládat

A vlny svinovaly předminulý svět
rozvinující před budoucí v moři stejných běd
jedna a táž na rub na líc obrácená mapa
nikdy se v klidu nerozprostře na hladině
za vzdouvajících plivů za couvajících odlivů
v kterých se motáme z pokolení do pokolení
v minulém utonulí v budoucím přednarození
a stejným osudem r my vrženi na písčité břeh
sbírali jsme si vzpomínky na ztroskotané naděje
z rozházené stavebnice stavěli si letadlo a tank
a v uších hučelo nám roztráštěné jméno *tlan tlan*

Skládali jsme je v hudbu a tříštili je dál
v nespojitě zvuky jako by pomatený pianista

jedním prstem jednu notu vyťukával
a nevzpomenul dál... Ztracený motiv
zamotávali do bludiště obrazů ve výstavní síni
které měly jeden společný název Není újku
a nakonec jsme zbloudili v bezvýhodné Říši
z které hledali jsme cestu zpět
a jen se odrazili o zvukové stěny
a k zešílení rostl uvnitř hluchý svět

Vyjde někdo ven za všechny stěny?
Na každou beran budoucnosti buší
rádio Berlín Moskva Londýn Řím
jsme však obklíčeni soustavou stěn
Obleženi obléháme - kruhy v kruhu
okolo středu z něhož vyšel čas
tajně za noci ven a stále uvnitř
z věčnosti kterou zradil čas
a obklíčil ji soustavou vzájemně
obklíčených světů stále uvnitř nikdy vně

Kam vymotat se zpátky z magického víru
z něhož se stal zákon a jeho překročení smrt
neboť jsi z utečenců a na tvou hlavu vypsána
cena

III

Kde je počátek roztržení jednoho a celého
na menší části a větší vzdálenosti
na stále mrazivější prostory mezi osamělými
ale tím horoucnější mnutí rukou v modlitbách
Jako jeskynní člověk třel dřevo o dřevo
na stejném stupni duše třeme dlaň o dlaň
stačí však jen o trochu víc přitlačit
a zmrzlí uhoříme v plameni

Mezi zábnutím a spalujícím ohněm
zavinujem se v řídký dým
vyhaslého ráje jenž nás ještě hřeje
z mateřské mlhoviny utržený cár
jinak bychom zimou umírali nazi

Narodí se synáček a odtrhneme kousek
a zavineme holátko jež bude trhat dál
pro dítě jeho díl a stále je ho míň
a stále víc nás mrazí

Přišli jsme vzdoutnat v popelu již rozhrábnutém
na mnoho osamělých milenců a hvězd
přišli jsme jako slepci vztáhnout ruce
podržet zamotané kouře šílené přadleně
a to klubko právě svinutého světa
jak temná věštba oheň rozpřádá

IV

Co ještě pamatují přelétaví ptáci
čí duše se v nich stěhuje
a nenalézá svůj prastarý domov
kolem něhož ve vzpomínkách krouží
a někdy střemhlavým pádem se vrhá tam
kde šuměl zelený ráj a nyní hučí oceán

Nevíme jaké zprávy nám hučí v uších dnes
a jakou panikou vypuzeni z domovů
třepotáme se houfně na telefonních drátech
meziměstských hovorů neustále přerušovaných
dotazy Mluvíte ještě? Haló kdo tam?

Může nám říci domácí člověk
přezimující tolik vánoc v Evropě
co se s ním děje? Dávná divokost

probouzí se v stárnoucí krvi nebo dávné dětství
předzvěst nastávajícího podzimu nebo rašení jara?

Nevíme jakými mimozemskými radary vedeni
slétáváme se do hustě obsypaných měst
a noví augurové hádají příznivá znamení
a věští budoucnost brzkého odletu
na jinou planetu... Ale tentokrát

ptáci zůstanou ve vzduchu o něco déle
než poslední letadlo a v moři zahynou
nevrátí-li jim prastará matka dřívější ploutve
Člověk vyskočí z hořícího letadla a zahyne
neotevře-li v něm anděl v poslední chvíli křídla

V

Kdo má tvůrčí sny probouzí se před svítáním
zaznamenává si jejich mámení
vykládá je v obrazce a čísla
jak Leonardo děsí papír čarováním
a z čar se hýbou božské perutě
a šumí noci: Z pádu zdvihnu tě

Kdo slyší jejich šumění jako by ladily k letu
zapisuje si sled stále stoupajících tónů
ze zaklínacích klínek skládá křídla hudby
připíná je orchestru - roztržitěnému Ikaru
a rozladěnou symfonií zasvistí to postaru

Kdo slyší ten svist zachytí okamžik pádu
Umění není než závratné opojení
obráceným letem do převráceného nebe
než v uších zahvízdá pronikavý signál
zděšené duše v které se anděl neotvírá

VI

Rukou si přejíždíš tvář a nevzpomeňš
na žádný ze svých rysů - napůl vyčníváš
napůl se v nich propadáš... Cím jsi tu víc?
Klenutým čelem orlím nosem vysunutou bradou
významnou křivkou profilu kterou se dereš vpřed
anebo důlky mezi tím kde křivka couvá zpátky
a zahloubáš-li se v ní - je sídlem snů a tušení
poznáváš jak si scházíš napolovic ztracený
Ženy si často zoufají nad hlubokou nepřítomností
která muže vyznačuje - vytlačuje jinam
a nakonec někdo jiný vyleká je na smrtelném loži

Chceš-li mi lépe porozumět nakresli kruh
shora jej rozpul křivolakou čarou
kterou dítě zpodobuje měsíc v první fázi
a čára rozdělí ti kruh na profil
který znáš - jenom mu oko přiděláš
a protilehlý profil prolákly
který je v zatmění tvé mysli
Napůl slepý napůl vidoucí
myslíš jen tou světlou polovinou
aniž se někdy dozvíš: couvá nebo dorůstá?

V tom kruhu života-smrti jsou dva do
sebe proti sobě zahleděné profily
nikdy celá tvář která by je objala
Jeden vyčnívá druhý se propadá

VII

Večer co večer vlna vzdouvající se noci
převrátí naruby prostorové rozměry
Co bylo vysoko je nyní hluboko
kde svítil den tam trní se dno

kde mělký stín tam černá tůň
ve které toneš a všechna záchranná lana
spletená ze slunečních paprsků jsou zpřetrhána

Co se ráno vynoří jsou vraky
a na nich vyplouvají za vzpomínkou
mořeplavci nikde nepřistávají
Je vůbec někde místo kam by dopluli
či pouhá hra věčně se převracejících vln
večer co večer je zkolébá v bezbřehý spánek
Ale ti kteří na nejvyšším stě žni bdí
budí je výkřikem Zem! Na obzoru zem!
A stále táž ozvěna se vrací: Jsem
jenom tvým snem